

nalbestyrelserne, af Domstolene og af Administrationen, altsaa med samme Fordeling, som Udvalgets Flertal nu har foreslaaet ved Grundlistevalget. Det billigest naturligtvis i Tanken fra hele Udvalgets Side, men vi mene — og det mener hele Udvalget —, at det kan simplificeres; Funktionerne her ere saa simple, det er ikke den vanskelige Udvælgelse, det er kun Appel i visse Tilfælde, og ellers er det kun at varetage en Lodtrækning. Vi mene, at det kan simplificeres ved at indskrænke Udvalgets Tal til 3 og derved opnaa, at det ikke bliver saa vanskeligt et Apparat, der sættes i Gang. — Forslaget under Nr. 43 til § 54 er blot en Omflytning, idet det sidste Punktum, at Tvangsbøderne tilfalde Statskassen, henflyttes til et andet Sted i en anden Sammenhæng. Der er ikke i Afsnittet om Nævningerne mere at omtale, og i det næste Afsnit om Anklagemyndigheden have vi intet Ændringsforslag stillet.

Saa er der endelig Afsnittet om Politimyndigheden. Der har Udvalget været enigt om paa et Hovedpunkt at stille et andet Forslag end det, Lovforslaget indeholder, en anden Regulering af Antallet af Politibetjente, end Forslaget gik ud fra. Man har dog herved holdt sig til det, som er Grundlaget for Forslaget, nemlig at der maatte kunne træffes en ny Ordning efter Forløbet af de første 5 Aar; naar Erfaringerne da vare indhøstede i de 5 Aar, maatte der forelægges Lovforslag om det. Og det foreslaas ligesom i Forslaget, at inden for de 5 Aar fastsættes Antallet af Justitsministeren. Men det er med Hensyn til Maksimumsantallet, at der er truffet en anden Ordning. Det er navnlig forekommet os, at de Maksimalbestemmelser, der indeholdes i Lovforslaget i den Henseende, ere ufyldstgørende. Det højeste Tal paa et enkelt Sted, der kan fastsættes af Justitsministeren, er 8, og det maa i større Kommuner anses for ganske utilstrækkeligt. Dernæst menes det ogsaa, at den Maade, hvorpaa Fordelingen i Landkredsene og Købstæderne reguleres i Lovforslaget, er ufyldstgørende, idet der er nogle Landkredse, der i denne Henseende formentlig ganske kunne stilles i Lighed med Købstæderne, nemlig de ved de større Købstæder liggende Landkredse, som ere hjemsogte af de samme forbyderiske Elementer, der hjemsoge de større Købstæder, og hvor derfor et større Politi er tiltrængt. Det er paa dette Grundlag, der stilles Forslag om, at Købstadkommunerne, Handedsplaadserne og de Landpolitikredse, som dermed kunne stilles i Klasse, og som jeg

her har angivet, skulle falde ind under denne Maksimalbestemmelse, i Politibetjent for hver 2,000 Indbyggere, og hvor Indbyggerantallet i en Købstad er under 2,000, skal der i hvert Tilfælde være 1 Politibetjent. Det er formentlig ogsaa Meningen i Lovforslaget — naar der siges „højest 1 Politibetjent“; saa maa dette jo nærmest læses saaledes, at ingen Politibetjent skulde være det normale, og det har man ment ikke var rigtigt. Derimod har man ment, at man for de fra større Købstæder fjernere liggende Landpolitikredse kunde lade sig nøje med et mindre Antal Politibetjente end det, Lovforslaget forudsætter, nemlig ikke 1 for hver 5,000 Indbyggere, men 1 for hver 8,000 Indbyggere. Det er altsaa en Ordning, som hele Udvalget foreslaar, og som man mener kunde være holdbar de første 5 Aar, idet man for øvrigt bibeholder den Bestemmelse, at en Følgelse ud over denne Grænse kan finde Sted med Justitsministerens Samtykke, naar vedkommende Købstad eller Amsraad bevilger de dertil fornødne Midler, men det bliver altsaa ikke Statspoliti, ikke statslønnat Politi.

Der er nogle andre Forslag, som ogsaa hele Udvalget stiller, nemlig om Udeladelse af den Bestemmelse, at fra Udløbet af de 5 Aar fra nærværende Lovs Ikrafttræden og til en ny Lovs Ikrafttræden kan Politibetjentenes Antal ikke forøges. Der kan jo indtræde Omstændigheder, hvor det maa forøges, og hvor Lovgivningen i alt Fald ikke kan være udelukket ved en Bestemmelse i Loven om Ketsplejen fra at forøge det ved særlig Bestemmelse. — Ligeledes er der her gjort Forslag om en anden Bestemmelse, nemlig at der af de statslønnede Politibetjente kan af Justitsministeren anvendes et passende Antal som Opdagelsesbetjente, der skal fungere over det hele. — Af Flertallet er der under Nr. 52 til § 87 stillet Forslag om, at enhver Underretskreds uden for København udgør en Politikreds, naar ikke andet særlig er bestemt. Det staar ikke i Lovforslaget, som vel egentlig gaar ud fra en anden Forudsætning i den Henseende. Men det har været Flertallets Tanke, at Ordningen vilde blive mest harmonisk og lettest at bringe til Gennemførelse, naar hver Underretskreds tillige dannede en Politikreds, i hvilken Underretsdommeren og Politimesteren, eller hvad han nu skal kaldes, begge ere til Stede. — De øvrige Ændringsforslag behøve ikke nogen Forklaring. Naar der under Nr. 57 er stillet et Forslag om, at et Punktum udgaar, er det